

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 10. V Ljubljani, dne 1. oktobra 1914. XXII. teč.

In ti, zverjad?

In kaj počela ti, zverjad,
boš zdaj, ko je pospravljen sad?
Kje vrabček naj si zrnja išče,
ko burja vije čez strnišče?

Živilo zajce in srne
je v ravni deteljno polje.
Nikoogar tam se niso bali,
napasli se in odskakljali.

A zdaj za grmom vsakim že
preti nevarnost in gorje.
Že poka smrtonosni strel:
o, da bi zgrešil, ne zadel!

Mokriški.

Mladi junaki.

13. Pravi junak se ne sme bati.

Pri Ponikvarju so bili povečerjali in so se še nekaj časa prijazno pogovarjali pri mizi. Kar se spomni babica: »Oh, svoje očali sem pozabila.«

»Kje pa, dobra babica? Takoj hitiva ponje,« vzklikneta hkrati šestletni Francek in devetletni Mirko.

»Na mizici v lopi. prav na koncu vrta,« odgovori babica.

Ta odgovor pa zelo ohladi gorečnost malima dečkoma. da izgubita skoraj ves pogum. Bilo je namreč zadnje dni septembra, že po osmi uri, torej popolnoma temno. Če sta hotela priti do lope, je bilo treba prekoračiti ves vrt, ki je bil jako velik.

»No, draga moja otroka,« izpregovori oče, ki je opazil njuno zadrego, »torej kateri bo imel največ poguma? Kateri si bo upal iti do drugega konca našega vrta?«

»Jaz že ne,« reče mali šestletni Francek, »jaz se preveč bojim, da bi me ne srečal velik volk.«

»Saj ni nobenih volkov v našem kraju; torej te tudi ne more srečati nobeden. Toda od tebe, mali Francek, ki si še tako mlad, tudi ne zahtevam, da pojdi. Ampak Mirko, ki šteje že svojih devet let, bo vendar izkazal dobri babici to ljubav, kajne, Mirko.«

Mirko je bil videti precej preplašen; zakaj v temi ga je bilo zelo strah. Pa tega ni hotel povedati, ker se je bal, da bi se ne norčevali. Ponos je premagal plašljivost, in Mirko je stekel skozi vrata — v nočno temo.

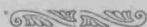
Čez pet minut je pritekel Mirko ves zasopljen in je ves vesel ponudil babici očale.

»Prelepa hvala, Mirko; ti si vrl dečko, ki te ni bilo strah,« je pohvalila babica.

»O, bilo me je pač strah, ko sem odhajal. Pa sem mislil na veselje, ki vam ga bom napravil, če vam prinesem očale; pa tudi na to sem mislil, da

brez njih ne morete nič delati. Zato me je polagoma nehalo strah biti.«

»Zdaj si povedal pravo zdravilo zoper strah in bojazen,« pripomni oče. »Pri vseh neprijetnih in težavnih rečeh ne smemo misliti nase, marveč le na namen, ki ga hočemo doseči. Krščanska ljubezen do Boga in do bližnjika vzgaja prave junake!«

Brglez.

(Konec.)

Zopet sem moral čakati do drugega dneva. Učakal sem ga in hitel v gozd do pasti. Nič! Čakal sem dalje; prišlo je drugo jutro. Zopet nič! Tako je šlo teden dni zaporedoma. Že sva obupavala z bratom. Koncem tedna, pozno pod mrak, pa je bila past zopet zaprta; pogledal sem skozi špranjo: Brglez je bil v nji! O, kako vesel je bil moj brat! Kar plesal je po listju in dračju križem gozda. — Nesel sem past domov in spravil brgleza s težavo iz temnice v kletko. To ti je čuden ptič, ta brglez! Neroden in plašen, pa nič lep! Da bi bil ravno grd, tega ne morem reči, toda lep ni, pa je. Komaj da je bil revež v kletki, je že pričel počenjati take neumnosti, da je bilo strah. Venomer se je zaletaval v strop in v stene in kljuval jezno in srdito s svojim trščatim, debelim in močnim kljunom v tenke žice, ki so tvorile nad ubogim jetnikom prijetno mrežasto gajbico. Brglez pa ni bil nikakor zadovoljen s to lepo kletko — vedno je le kljuval na vse strani, kakor da je strašansko užaljen, ker mu je odvzeta zlata prostost. Včasih je pa za hip počenil na klin in se umiril; tedaj je razščeperil tiste svoje jeklenosive peroti in pomigal nekoliko s svojim trščatim kratkim repom. Pa se je kmalu naveličal lenobe in brezdelja ter se lotil zopet z vso vztrajnostjo šibkih žic, ki jih ni mogel videti, ker so mu ovirale pot v prostost. Midva z bratom pa sva sedela na klopi in ga gledala.

»Ko bomo večerjali, boš rekel: Glejte, ta-le ptič je brglez, in ne jaz!« me je učil brat.

»Če bo le tudi kaj zaleglo?« sem ga pogledal strahoma. »Brglez mi lahko še vseeno vedno rečejo...«

»Pa ti ne bodo nikoli več,« je prorokoval v veselih nadah brat.

»Kdové...« sem dvomil jaz. In prav sem imel. Zvečerilo se je. Že davno je bila ugasnila večerna zarja. Na nebu je prižigala nevidna roka žareče zvezde; izza hriba je plul počasi mesec. Skrivnostno in tajinstveno je pošumeval zadaj za hišo prostrani gozd. Na holmu se je zablestelo troje samotnih brez in oblila jih je srebrna mesečina. Nekje daleč je zaskovikal čuk, se bližal hiši, skovikal tikoma oken glasno in srce pretresujoče; nato se pa zopet oddaljil in utonil v megleno dolino...

Mati je prižgala v sobi nad mizo petrolejko in je zažrnila okna. Počasi so prihajali v hišo domači, da večerjajo. Prišel je oče in je odložil motiko v kot kraj duri. Pridrsala je stara brezzoba dekla Cilka. Prikrevsal je nerodno hlapec in se sesedel na klop za mizo. Nato sta prišli še moji sestri, Mica in Lenka, in posedli trudni na stola. Vsi so gledali začudeno brgleza v kletki, ki je visela lepo na steni blizu čelešnika. Posebno Mica je kar strmela v ptiča. Vstala je in šla proti zidu, da je videla lahko čisto od blizu, kakšen strah da je v kletki.

»No, zdaj imamo pa kar dva brgleza!« se je zasmejala poredno, se ozrla vame in sedla nazaj.

»O, saj res, saj res!« so se čudili smeje vsi drugi zaporedoma in se obračali proti meni. Začutil sem njih žgoče poglede na sebi, in mučno mi je postalo pri srcu. Od sramu bi se bil kar skrnil in se pogreznil v zemljo.

Ves rdeč kakor kuhan rak sem vstal. Šel sem pred mizo in dvignil desnico kakor v šoli, kadar sem kaj prosil. Vseh oči so se pasle na mojem obrazu.

»No, kaj boš pa povedal?« me je vprašal hlapec in je široko zazehal.

Nisem si upal z besedo koj na dan.

»A, nikaar se ne drži tako leseno kakor štor!« me je pokaral oče in si vihal košate brke.

Še bolj sem zardeval v lica, povесil sem oči.

»Naravnost glej, ne v tla!« me je svarila dekla.
»Hudodelci povešajo oči...«

Takrat sem rekel, a s plahim glasom:

»Nihče več mi ne sme reči »brglez«, ker to jaz nisem. Tisti-le ptič tam v kletki je brglez... pa ne jaz...«

»Kdo te je pa kaj vprašal o tem? Boš tiho!« se je razjezila Lenka. »Pa govoriti se navadi poprej!... Tako jecljaš, kakor otrok pri enem letu...«

Tudi Mica je posegla vmes:

»Praviš, da nisi »brglez«! Kako to, da ne?! Saj si vendar tako neroden in pust, da se Bogu usmili... Pa čemu ti je bilo treba zadnjič ubiti tisti lonec? Lahko bi bil malo bolj pazil... brglez nerodni...«

Osramočen sem utihnil in se vrnil na svoje mesto k bratu. Med večerjo nisem izpregovoril besedice, tako močno me je bilo sram.

Pozno v noč sem bdel v svislih; brat kraj mene je smrčal in sôpel težko v spanju. Jaz pa nisem mogel zaspati, četudí sem se silil na vso moč; zapanca ni hotelo biti.

»Zdaj vem: nikdar se ne bom otresel tega grdega priimka!« sem premišljeval. »Prazno početje sem imel, ker sem ulovil brgleza. Bratova nakana se ni posrečila; pa saj bi bilo tudi nadvse čudno, ko bi se ta stvar obnesla...«

Močan veter je zapihal v lino, drevje zunaj je rahlo zašustelo s svojimi listi. V vinogradu nad kozolcem se je oglasila sova; rezek, oduren glas je sekal v kratkih presledkih gluho tišino.

»Skovik! Skovik!«

Zazeblo me je do mozga ob tem čudnem glasu; tudi strah me je postalo, sam nisem dobro vedel, zakaj. Ali tako se mi je zdelo, kakor da se mi z domačimi vred tudi sova posmehuje ter se norčuje iz mene. Odel sem se naglo preko glave, se stisnil k bratu in se zaril globoko v mrvo, tako da sem komaj dihal. Toda kljub temu sem čul sovo še vedno; zdelo se mi je celo, da mi čepi na glavi in da se mi grohoče:

»Skovik! Skovik!«

Kriknil sem glasno in se zaril še globlje v seno; čez dolgo časa sem šele zaspal, toda nemirno je bilo moje spanje.

Svetlo jutro se je lesketalo nad zemljo, ko sem lezel zarana z bratom po strmi lestvi navzdol.

»Na vekomaj bom ostal »brglez«,« sem potožil bratu.

»Ne boš ne!«

»Pa bom, boš že videl, da bom.« — — —

In res je bilo tako; tisti priimek se me je držal skozi do osemnajstega leta. V teh letih sem šel k rudarjem v Hrastnik; tam pa nisem bil več »brglez«.

Matija Keršmanc, rudar in moj prijatelj, je umolknil in se zamislil.

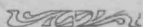
»Pa čemu si mi povedal to čudno zgodbo?« sem ga vprašal.

Njegova lica so se mahoma zresnila.

»Zato, da posnameš iz nje nauk: Zlobno in krivično je, če dajejo odrastli otrokom priimke, da jih s tem žalijo.«

Tudi jaz sem se zamislil in sem zastrmel v daljavo. Prijetno so šumeli nad nama kostanji. Za goro je krvavela večerna zarja; s tihimi perotmi je legal na zemljo somrak...

Cvetinomiški.

Povest o Peterčku in škratu.

Živel je ubog drvar s svojo ženo. Pod gozdom sta imela borno kočico in dvoje koz sta redila. Edini sinek, petletni Peterček, pa jima je s pridnostjo sladil trudapolno življenje.

Da se je uboga družinica preživljala, sta oče in mati drvarila. Peterček je bil pa še premajhen, da bi pasel kozi; zato sta oče in mati ogradila prostor okoli kočice in tam sta se pasli. Malemu Peterčku pa sta dala kos črnega kruha in lonček mleka, nato sta zaprla kočina vrata, zaklenila in

spravila ključ pod prag pa sta odšla vsak dan že rano.

Ko sta prišla nekega večera z dela domov, ni bilo nikjer njunih koz. Ljudje so jima v strahu pripovedali, da ju je odgnal bržkone gozdni škrat.

Pravili so namreč, da biva nekje sredi gozda v veliki duplini škrat. Kogar dobi v pest, tega ne izpusti več.

Žalostna in potrta sta zrla uboga kočarja v prazno stajo, odkoder ni bilo več čuti prijaznega meketanja. Bila sta sedaj revnejša nego kdaj prej.

Zbala sta se pa tudi, da bi ne prišel škrat vnovič, in izvabil še Peterčka in ga odvedel s seboj. Preden sta poslej odhajala oče in mati na delo, sta slehrni dan naročala posebe malemu Peterčku, naj se nikar ne sklanja čez okno. Če bi ba prišel hudobni škrat, naj pokliče očeta na pomoč, kakor da bi bil oče res kje pri domu. Tega se bo škrat zbal in bo zbežal.

Da bi se Peterček škrate še bolj bal, sta mu ga orisala oče in mati kar najstrašneje. Dolgi, ščetinasti lasje mu štrle na debeli glavi; široka usta mu segajo do ušes; nos ima velik nalik kumari; roke se mu vlečejo skoro po tleh; na prstih pa ima ostre, dolge kremplje.

Peterček je prav trdno obljubil materi, da se bo varoval. Naredil si je celo leseno orožje, da bi se laže branil, in zagrozil je: »Le pridi mi blizu, ti hudobni škrat, ne bode ti dobro!«

Nekoč se je igral Peterček pri oknu. Kar zasliši pod oknom šustenje. Pogleda vun in vidi zmršeno spako, ki je nosila na hrbtu culo in je nekaj iskala pod pragom.

»Kaj pa iščeš?« vpraša Peterček. Bil je to res škrat in je iskal ključa, da bi prišel v hišo k Peterčku. Ker ga pa ni našel, se je zlagal: »Novec sem izgubil in ga ne morem najti. Ali bi ne prišel ti vun in bi mi ga pomagal poiskati?«

»Saj ne morem nikamor,« odgovori deček; oče in mati sta me zaklenila v hišo, da me ne vzame škrat!«

Škrat se namuzne, pa pogleda kar najlepše more in pravi: »Ali sem jaz tak, kakoršen je škrat? Sem mu mar kakó podoben?«

»Čisto drugačen si,« pritrди Peterček. »Sicer se pa škrate prav nič ne bojim. Poglej mojo sabljo in mojo puško! Kakor hitro mi pride škrat blizu, se mu bo slabo godilo!« se odreže mali Peterček.

Škrat pogleda zvedavo po hiši skozi odprto okno. Rad bi bil prišel dečku bliže, zato ga vpraša: »Kje pa je navadno ključ — ne vidim dobro tvoje orožja?«

Peterček mu brž pove, kam devajo mati ključ. Škrat ga poišče, odklene in gre v izbo. Ko si je vse dodobra ogledal, začne nagovarjati dečka, naj gre z njim v gozd: pokazal mu bo škrate, ker on dobro ve, kje ima škrat svojo votlino.

Peterček se zveseli tega nasveta. Takoj se domisli: »Škrat se bo naju zbal in mi bo vrnil ubogi kozici!« Kos kruha si še dene v žep in oba s škratom odideta v gozd.

Spotoma ponudi Peterček škratu kruha, ker so ga mati vedno učili, kako mora biti napram tujcem vsak otrok prijazen in postrežljiv.

Škrat pa ne mara kruha; sevé, če bi ga vzel, bi ne smel Peterčku nič žalega storiti.

Že dolgo sta hodila po gozdu. Peterček se utruđi. Vsede se na mehki mah in začne drobiti kruhek. K njemu pa prisede škrat.

In ko tako sedita, ga vpraša škrat: »Ali si me nič ne bojiš?« — »Kaj bi se te bal?« se začudi deček, »saj si vendar čisto dober mož!«

Ta pripomba se pa zazdí škratu tako zelo smešna, da se na ves glas zakrohota. Takrat mu pa vrže Peterček košček kruha v odprta usta. Škrat zakašlja in zapljuje, da bi spravil košček iz grla, a vse zastonj! Mora ga požreti.

In glej, zgodilo se je čudo! Ko je pogoltnil škrat košček kruha, ni mogel Peterčku nič več žalega ne želeti, ne storiti.

»Tako, tako,« je zamomljajal dobrovoljno škrat in se gladil po zmršeni bradi, — »torej se ti zdim

Novi papež sv. oče Benedikt XV.

Poprej kardinal Jakob della Chiesa, rojen 21. novembra 1854 v Genovi; 21. decembra 1878 posvečen v mašnika; od 22. decembra 1907 je bil nadškof v Bologni, letos 25. majnika povišan za kardinala in 3. septembra izvoljen za poglavarja katoliške Cerkve.

kakor drugi ljudje? Tega mi ni do sedaj še nihče povedal. A, ker si storil, ti fantek, to prvi, ti napravim veselje. Pazi sedaj!»

Prav majhno piščal vzame škrat iz velike torbe in zapiska na njo. Peterček pa posluhne na njo. Iz dalje so odgovarjali živalski glasovi.

Iznova zapiska škrat — — Peterček začuje zdajci, kako hiti cela množica živali po mahu in po listju proti njima.

Še tretjič zapiska škrat. Takrat pa prihitita k Peterčku kozici, ki sta bili izginili iz hleva. Takoj spoznata Peterčka. Samega veselja nista vedeli kaj početi. Vsaka z druge strani sta se zapodili v Peterčka in sta ga prevrnili po tleh. Presrečni Peterček pa je plesal po eni sami nogi.

Pa ni bilo še konec veselja. Širom so se odprle oči malemu Peterčku. Za domačima kozicama se je pridrvilo vse polno kozic, tako belih in nežnih, kakor snežene kepice. Glas je zastal Peterčku, usteca so se mu odprla in ročice razklenile; očesci pa sta izpraševali:

»Odkod so pa te ljubke živalce?« — »Vse so tvoje, Peterček moj mali!« mu odgovori dobri škrat, ga pogladi po kodrasti glavi, nato pa izgine, hitro kakor misel v gosti šumi.

Peterček se vrne proti domu. Ljudje so ga srečavali in izpraševali, kje je vendar dobil toliko kozic. Samega začudenja so sklepali roke in šli za njim. Kar mu prideta nasproti oče in mamica, ki sta ga iskala že vsa v skrbeh. Ko Peterčka ugledata, tako majhnega sredi množice kozic in kozličkov, sedeta samega strahu vsak na en obcestni kamen.

»Juhej, juhe!« jima zakliče Peterček in prihiti do njiju. — »Kdo ti je vendar dal toliko kozic?« ga vprašujeta oba hkrati, in Peterček pripoveduje na dolgo in široko, kako je šel z dobrim možicem v gozd in je ta poklical vse te kozice k sebi ter jih je podaril njemu.

»Kakšen pa je bil tisti možic?« so silili vanj starši. Deček ga je opisal, kakor ga je videl. Obe-

zano roko je imel in dolgo brado in široka usta, ki pa niso segala do ušes.

»O, Bog, o, Bog!« sta klicala oče in mati. »To je bil škrat, tisti hudobni škrat, ki nam je storil že toliko zla.

Peterček pa ni razumel, kaj govore. Samo strmel je vanje in pogledoval zopet in zopet svoje živalce.

»Glejte, glejte, ni samo hudoben ta gozdni škrat; tudi dober zna biti, o pa kako dober!« so sklenili ljudje, ko so se dovolj nagledali Peterčkovih kozic.

Veselo je odšel Peterček s starši proti domu.

Pomanjkanja ni bilo poslej več pri kočarjevih. Na mestu borne kočice se je belila kmalu prostorna hiša med drevjem.

Peterček je pa zrastel in je postal ugleden mož. Daleč naokoli ga ni bilo tako bogatega kmeta, kakor je bil on.

Ludvik Koželj.

Lenuh.

Tonček prav prijazno gleda,
ko pred njim je polna skleda;
toda grdo se drži,
kadar v šolo pozvoni.

Prvi je za razgrajanje —
zadnji za pisanje, branje;
nepotrebno zna za dva,
a potrebnega ne zna.

Tonček, ali ni to grdo,
da imaš tak glavo trdo,
in da rekel ti bo vsak:
Tonček je in bo — bedak!

Maksimov.

Marijina podobica.

Podajte mi podobico
Marije, moje Pomočnice,
da zadnjikrat poljubim jo
in zrem na njeno milo lice.

Ah, ona drag mi je spomin,
spomin preljube rajne mame,
ko sredi smrtnih bolečin
še blaga mislila je name.

»Ne jokaj, ker se ločim jaz,«
je rekla, »drago dete moje.
Ne boj se zreti mi v obraz, —
sirote ne zapuščam svoje.

Izročam božjim te rokam,
in v varstvo blažene Device;
v kotiču glej podobo tam —
Marije, naše Pomočnice.

Pred njo opravljaj vsaki dan
molitve jutranje, večerne;
ne bodeš, sinek, jih zaman,
ti zepuščen ne boš, nikjer ne.

Ko majnik bo cveteti jel,
ovenčaj jo, ji poj slavice,
kot z mano si dozdaj jih pel,
O nehaj točiti solzice! —

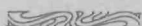
Pred njo spominjaj, sinek moj,
se mene, ki sem te ljubila . . .
Saj kmalu prideš za menoj,«
je rekla, dušo izdihnila . . .

Da, kmalu, ljuba mamica!
želim v nebesa k tebi priti . . .
O draga mi podobica,
naj smem te zadnjič poljubiti! . . .

Podobica! o glejte jo!
postaja mi velika, živa, —
smehlja se z Jezusčkom lepo, —
kako je rajsko ljubezniva!

In mamó svojo vidim spet, —
Ah, póme gre z višave jasne . . .
Oj z Bogom, ata! z Bogom svet! . . .
In angelček nedolžni ugasne.

Radoslav.

Naša ljuba Gospa.

Čestokrat imenujemo Marijo »našo ljubo Gospo«. Francozi rečejo samo »Notre - Dame«, t. j. »naša Gospa« in hočejo s tem naznaniti, da je ona edina, ki zasluži v polni meri ime Gospa. In ko rečemo naša Gospa, hočemo obenem izraziti svojo udanost, da smo njeni zvesti služabniki.

Še ljubkejši se glasi ta lepi naslov, ako pristavljamo še naša ljuba Gospa. S tem namreč ne poudarjamo samo tega, da je najvišja in najimenoitnejša izmed vseh ljudi v nebesih in na zemlji in celo višja kot angeli, marveč hočemo posebno poveličevati njeno dobrotnost, njeno ljubeznivost. Ona je tako dobra, da nobeden človek ne more doumevati njene dobrote in ljubeznivosti. Cerkvni učeniki razen devištva nobene Marijine čednosti tako ne proslavljajo kot njeno veliko dobrotljivost. Navedem le en zgled.

V dvanajstem stoletju je sv. Bernard navduševal za drugo križarsko vojsko. Najprej je pridobil francoskega kralja; potem je prišel na Nemško, da bi pregovoril še Konrada III. Bil je zelo ganljiv in slovesen trenutek, ko so v špiru na koru odpeli Salve Regina (Češčena Kraljica), povzdigne svetnik svoj glas in navdušeno nadaljuje: »O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka devica Marija!« Glejte

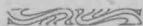
v sveti navdušenosti ne povelečuje tu goreči častilec Marijin njene ponižnosti, ne njene moči, ne njene matere časti, ne njene slave, marveč le njeno čudovito dobrotljivost. Milijonkrat in milijonkrat se je ponavljalo odslej po vesoljnem svetu: »Pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa — o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka devica Marija.«

Marijini častilci, glejte, služabniki ste tako dobre Gospe! Kako ste srečni! Kraljica iz Sabe je blagrovala služabnike Salamonove, ker so smeli služiti tako modremu kralju. Kako bi šele morala blagrovati vse Marijine služabnike, da smejo služiti tako dobri Gospe, in se smejo zvati njene sinove in hčere.

Sedemletni princ asturski — tudi prvo-obhajanec.

V kraljevi palači v Madridu so praznovali 10. maja t. l. ganljivo slovesnost. Španski prestolonaslednik, 7 letni princ asturski je prvokrat prejel sv. obhajilo. Kralj in kraljica sta, sledeč želji sv. očeta in povelju sv. Cerkve, sklenila, naj se s sv. obhajilom ne odlaša ter sta naprosila dvornega kaplana, mšga Cardora, naslovnega škofa Sionskega, da je kraljevega sinčka pripravljaj na ta sveti trenutek. Iz njegovih rok je prejel kraljevi princ prvo sv. obhajilo in sicer s toliko pobožnostjo in spoštovanjem, da so bili navzoči do solz ginjeni. A. Č.

Z Marijo v nebesa!

»Mamica! V soboto bo praznik Marijinega vnebovzetja! Jaz pa bom morala ležati v postelji in se ne bom mogla radovati s svojimi součenkami, ki bodo skupno pristopile k sv. obhajilu.« Tako je zdihovala Marica, enajstletna deklica, ki jo je sušica položila na bolniško posteljo. Mati so jo tolažili, da bo do takrat že ozdravela, a bila je neutolažljiva.

Marica je bil priden otrok. Bila je v Marijinem vrtcu, kakor so mnogi izmed vas. Odslej si je izbrala

Marijo za svoj vzor. Sklenila je, da jo bo skrbno posnemala v njenih čednostih. Da bi jo videli, kako vestno je opravljala vsakdanje molitve. Kakor zamaknjena je klečala pred Marijino podobo, dokler ni vsega odmolila, kar je bila namenila. Vsak večer je še dodala eno češčenamarijo, da bi ostala vedno nedolžna, da ne bi nikdar razžalila Jezusa s smrtnim grehom. Svojih molitev tudi v bolezni ni opuščala. Pogosto je prejerala Jezusa v najsvetejšem Zakramentu.

Ko je zbolela, ji je bilo najbolj hudo to, ker ni mogla hoditi v cerkev. Na praznik Marijinega vnebovzeta so imele njene součenke iz Marijinega vrtca skupno sv. obhajilo in ona je vedela, do se ga ne bo mogla udeležiti. Praznik se je vedno bolj približeval, a Marica je bila vedno slabša, pa vedno bolj je hrepenela po Jezusu. Napočilo je jutro tega praznika. Deklice so hitele v cerkev, da počaste nebeško Kraljico, ki je bila danes vzeta v nebo. Pozvonilo je z malim zvonom, znaneč, da poneso nekomu sv. Popotnico. Šli so obhajati Marico. Njena želja se je izpolnila. Ni prejela Jezusa v cerkvi, ker je bila preslaba, da bi šla sama k njemu, je pa zato prišel Jezus k nji. Po sv. obhajilu je bila vsa zaptopljena v božje skrivnosti. Njen duh se je pogovarjal z Jezusom in z Marijo. Neprestano je poljubljala svetinjico, ki jo je bila dobila v Marijinem vrtcu, in bila je vsa mirna.

Cerkveno opravilo je minulo in deklince so se vračale na svoj dom. Tudi Marica se je vračala domov, k nebeški Materi. Njene zadnje besede so bile: »Marija, vzemi me k sebi!« in odšla je v višave.

Kako lepo so jo sprejeli v nebesih! Nasproti ji je prišla Devica Marija in jo je ljubeznivo sprejela kot svojega dobrega otroka. Sprejeli so jo vsi nebeščani in jo spremili k Jezusu, božjemu prijatelju mladine, ki ga je tolikokrat tako pobožno prejela v svoje srce. Tako je bila Marica srečnejša od svojih součenk, ker je lepše počastila Marijo, ker je praznovala njen praznik v nebesih.

Dragi otroci, posnemajte tudi vi Marico, zlasti v češčenju preblažene Device Marije in v prejemanju svetega obhajila in tudi vi boste kdaj tako srečni kakor Marica.

Daniča.

Drevo poštenosti.

Misijonar Baldin, ki je oznanjeval sv. evangelijski Indijancem v Ameriki, pripoveduje o njih, da navadno zelo radi kradejo, preden se izpreobrnejo h krščanski veri, potem pa so najpoštenejši ljudje. V sredi svoje vasi imajo drevo, na katerem obesijo vse v tistem kraju najdene reči, da lastniki lahko pridejo ponje. »To drevo,« pristavi misijonar, »sem imenoval — drevo poštenosti.«

Kako bi bilo kaj pri nas s takim drevesom? Morda bi bilo kje potrebno zraven še drugo drevo, »drevo nepoštenosti«, da bi nanj obešali tatove in krivičnike.

Rešitev zastavice št. 9.

Spomladi klije **cvetje**,
Razlega se po drevju **petje**,
Prigreva vroče nam **poletje**,
Tu senca ugodno je **zavetje**.

Prav so uganili: Vidmar Franc, učenec v Studenicah pri Poljčanah; Bischof Mimica, Rudica in Hedica v Ljubljani; Uranič Matilda, učenka v Kranju; Rant Angela in Jelenc Kristina, učenki v Bukovšici; Wretzl Krista v Studenicah pri Poljčanah; Legat Hedviga, učenka VI. razr. v Zagorju ob Savi; Filipič Amalija, učenka IV. razreda v Brežicah; Anica Horvatova, slikarjeva hčerka v Ljutomeru; Šeško Ivan, Brdo pri Planini na Štaj.; Robinšek Ljudmila, učenka IV. razr. pri Sv. Petru pri Radgoni; Mulec Alojz, učenec III. razr., Hoče; Kovač Stanislav, učenec III. razr. v Škalah.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 9.

Zaspati nikar!

Prav so odgovorili: Anica Horvatova, slikarjeva hčerka v Ljutomeru; Maškon Pepca, učenka III. razr. v Šmarjeti pri Klevevžu; Šeško Ivan, Brdo pri Planini (Štaj.).